

Goda grannar

»Du frågar om jag minns, hur de gamla hade det förr? — Ja, jag minns väl morfar, som »djikk mylå«. Han var då så snäll så. Jag brukade få leda honom till bordet, för han såg dåligt. Därför brukade han äta efter de andra, och jag åt med honom. Man brukade ösa upp maten på en särskild tallrik åt oss, och där åt vi och hjälpte varandra. Vi åt väl sen ur var sin träskål, en »tröjkapp«, men jag minns bara den fina tallriken och hade väl någon förkärlek för den och för gubben, och därför minns jag, att vi skulle äta tillsammans. Man var väl så många vid bordet, så man måste äta i omgångar. Farmor har berättat, att de var så många, så de måste stå bredvid bordet.

— Om jag minns stugorna på »Kråkbäck«? — Ja, säkert. I den ena bodde gamla Pihl, men före honom hade där bott tre bröder, Lagman och Kni-kni och Korven. Det var väl om dem det berättades, att de var i Stockholm på arbete ett tag alla tre. De var väl lindrigt nyktra en dag och hade ramlat in i Katolska Kyrkan mitt under mässan. Den ena började andäktigt sjunga med på ett latin, som vaktmästaren inte förstod, men de båda andra var så opassande glada, att de fördes ut ur kyrkan, medan den första stod kvar och andäktigt sjöng sin mässa över temat: »Åj, i a glämma åv lissbullan ema!« —

Lagman var väl far till Lagmans Jons, som bodde tillsammans med Ors-mon i den ena stugan, och till Lagmans-Kisti, som bodde i den andra. Kisti hade alltid gamla gubbar och barn omkring sig, egna och andras, som hon skötte. Det fanns ibland ingen, som kunde sköta de gamla, och små barn blev ofta moderlösa på den tiden. Då Bus Karin i Påls-gården dog, då hade hon Nils, och då Masjerk-mor dog från sina barn, då hade hon ett av dem också ett tag. Och så kom Anna, äldsta dottern, hem med en liten unge, som hon också fick sköta, medan Anna var ute och tjänade. De hade knappt om allting, men hon var snäll och ordentlig, och hon fick väl någon mat av dem som ägde barnen.

Lagmans Kisti brukade också hjälpa oss med allt möjligt. När vi var i Mångberg, fick hon sköta kon och grisen, som vi hade hemma, och då fick hon mjölken under tiden. Hon var så ärlig, så hon hade väl inte tagit mer än hon skulle så mycket som rymdes på en lillfingernagel, och så noga, så när hon hjälpte oss ta upp säden, fick det inte bli ett ax kvar, så det kunde ju inte gå så fort precis. Vid slakt och bak hjälpte hon också till, och då fick hon väl alltid något med. Alla barnen blev bra och skötsamma, och Hjalmar blev då riktigt duktig och omtyckt i Grycksbo. Jag frågade någon därifrån, om de kände Hjalmar. »Ja, det gör väl alla, han är vårt allt i allo, leder studiecirklar och utflykter och hjälper oss med trädgårdarna.« Bond Lars skulle söka upp honom där men visste inte var han bodde. Han letade upp den finaste trädgården — och där bodde Hjalmar! Växtintresset hade han efter sin mor, för där fanns länge efter henne växter på Kråkbäck, som hon planterat, bl.a. gullvivor. Och i Grycksbo samlades så småningom alla barnen och blev skötsamma och fick det bra.

Bond Anna